

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Veri & Pii Sacerdotis Idea Seu Vita R. D. Iacobi
Merlo-Horstii, Pastoris B. Mariæ Virginis In Pascvlo
Coloniæ, SS. Theol. Licent.**

Crombach, Hermann

Coloniæ, 1645

Caput 29. Egregia documenta, quae familiari sacris initiando dedit, & varia
eius praeclara facta & dicta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14591

tu manaret vberimus : depositus ad-
 ignem sex ipsas horas quasi cum morte
 colluctari videbatur , Medico protinus
 vocato : sed qui parum leniret tantos do-
 loris aculeos : elapsis sex horis cū pau-
 lulūm remitteret inclementia morbi,
 gaudere visus est , & ridente facie con-
 uersus ad adstantes , ait : *Quam bonus*
est Dominus : ecce quā hoc die mihi pre-
tiosam strenam offerre dignatus est , vt par-
ticeps fierem doloris , quem nostrā causā per-
tulit : Interim nullum vel gemitum,
vel animi impatientis leuissimum tota æ-
grotatione signum edidit : immō sum-
mis in beneficijs habuit, Circumciso Do-
mino compati: nam si compatimur, & con-
regnabimus.

C A P V T XXIX.

Egregia documenta , quæ familiari sacris ini-
tiano dedit , & varia eius præclara
facta & dicta.

DEbetur hoc Caput & præcedens
 R. D. Wilhelmo Røemer Virfensi,
 Vicario B. Virginis Dolorosæ in Scheib-
 bahn

bahn, inferioris Diœcesis Coloniensis: hunc D. Iacobus, cum Philippus germanus eius Societatis Iesu tyrocinium adisset, puerum bonâ parentum veniâ Coloniâ An. 1629. euocatum nouem continuis annis domi suæ nutriuit, in studijs fouit & educauit, donec emenso cursu Philosophico paulatim ad sacros recipiendos Ordines aptus euaderet. Is lectâ eius vitâ, non solum eam suo calculo confirmauit; sed complura desiderauit in ea, quæ litteris consignauit, vt insererentur: eorum pleraque P. Florentius Carthusianus frater suo testimonio comprobauit, qui eodem ferè tempore domum Pastoralem incoluit.

Putat D. Wilhelmus Iacobum & innocentiam & castitatem illibatâ conseruasse: argumento ei fuit, quòd ita horruerit leuiora peccata, puta mendacium, vt laqueum cum alios mendacij conuictos corripere, assueratè diceret: *nunquam se auunculo, nunquam vlli Præceptorum imposuisse, nunquam admissi in vita mendacij recordari*: itaque domesticos omnes cupiebat à mendacijs quàm maximè abhorre, dicere solitus, *Consistenti ingenuè cul-*

pam, libenter ignosco, negantem & mentientem ferre prorsus nequeo: In adolescente nihil ita detestor, vt mendacium. Præterea domesticos ad pietatem cum excitaret, sæpe repetebat: Studiosum pium & indoctum longè pluris facio & diligo, quàm doctum & impium.

Cum Aspricollensem peregrinationem circa Annum 1637. vel sequentem obiret, vsus est hoc ipso Wilhelmo comite, qui tria notauit memoriâ digna: primò quoties transibat vel intrabat pagum vel alium locum, Ecclesiam petebat, & Christum in augustissimo Sacramento venerabatur: deinde nunquam in itinere neglexit sacrificium Missæ, superatis omnibus occurrentibus impedimentis, licet aliquando totam horam à via Sacri legendi gratiâ deflectendum esset: tertio delapsus è curru casu Breuiarium erat & amissum, sub vesperum id primùm aduertit: ilicò Wilhelmum ad domum Pastoris vicini misit, vt aliud commodatò acciperet: sed Curio tunc aberat domo, nec ancilla subministrare poterat: quo comperito vehementer doluit: nec tristitiam celare vultu vel verbis potuit; dicebat enim:

Heu

Heu diem hodiernum perdidit, quo non licet integrum pensum horarium persolvere: primum hoc mihi in omni vita contigit, confido & vltimum fore. Compensauit deinde multis alijs precibus hunc inculpatum etiam defectum.

Idem testatur, nec morbi tempore, cum niti pedibus potuit, à Sacro faciendo abstinuisse: sed foribus clausis solo præsente ministro factitasse, ne villo se ditam vberi fonte gratiæ spoliaret; vt melius Angelicam seruaret castitatem, ac indies biberet *Vinum germinans Virgines*: virginis etiam amore, nullius utebatur mulieris familiaritate, nullam in cubile suum admittebat, præfixâ ei hâc epigraphe: *Mulierum pedes huc non intranto: lectum sibi ipsi sternere solitus erat.* Sobrietatem vehementer amauit, vilibus & paucis contentus cibus, horrebat vt pestem ebrietatem: ideo è conuiujs, quando per honestatem & inuitantium auctoritatem abesse non licebat, maturè se subducebat. Contigit aliquando, cum ad secundum missum poculis certare præsentes occiperent, ipse Wilhelmo monito, qui aderat: *Heus, ait, arripe pallium, fu-*

giamus hinc. Nec tunc quidem salutatio hospite inde se proripuit, malebat enim inciuilitatis argui, quàm sobrietatis minimam iacturam facere. Eundem D. Wilhelmum iam initiatum Sacerdotio documentis saluberrimis instituit, vt tali statui congruentem vitam degeret.

Principio monebat, vt indies Sacerdotalis Ordinis dignitatem, finem, obligationemq; diligenter expendere.

2. Vt, quæ muneris impositi magnitudo requirit, seruaret accuratè.

3. Sciret creatum se, vt soli Deo seruiret, caueret igitur sedulò, ne diuinam Maiestatem vniquam peccato grauiore offenderet.

3. Sic vitam institueret, vt quotidie dignè Sacris operaretur: nec ab ea pia consuetudine deduci se vniquam pateretur.

4. Caueret sacrum Missæ officium obiter & perfunctoriè dicere: vitaret in eorum nimiam celeritatem, quàm tarditatem, modum seruaret propriæ pietati, & acceptæ instructioni à se congruum.

6. Horarum recitationem nunquam negligeret, in ea tædium fastidiumq; vitaret, sciretq; ob earum omissionem vi-

ros magnæ dignitatis statim in enormia prolapsos esse scelera : crederet sibi experto quibusdam sibi notis vnicam fuisse ad ruinam viam officij diuini neglectionem.

7. Scopulum Ecclesiasticorum ebrietatem fugeret, sectaretur sobrietatem.

8. Mulierum consortia sollicitè deuittaret : nec in familiam suam vllam, nisi fortè sororem adscisceret : id si fieri nequiret, suadebat solus vt habitaret.

9. Pauperibus pro viribus conaretur subuenire ; alios etiam, quibus posset modis, ad eleemosynæ largitionem inuitaret.

10. Ante Sacrum diligenter examinaret conscientiam : illud summoperè cauendo, ne peccati mortalis reus diuina tractaret mysteria, vitaret illiberalem & mercenarium animum eorum, qui sordidi quæstus gratia, solo inuitati stipendio tremenda Sacra peragunt : fugeret etiam eorum morem, quorum nimiam deplorabat multitudinem, qui nulla præuia animi præparatione, sola consuetudine ducti, Sacrum legunt : quin potiùs antè, quid acturus esset, expenderet sedulò : tum ageret, quod agit.

11. Sanctissimam Dei Genitricem Virginem Mariam quotidie præcipuo affectu ac pietate coleret, eiusdem laudes ac præconia, quoties posset, prædicaret, captaret occasionem alios ad cultum Deiparæ inflammandi, & in ritu ac modo colendi diligenter instrueret.

12. Derestaretur avaritiam, & nimiam habendi cupiditatem: seruaret Scripturæ monitum: *Beatius est dare, quàm accipere.*

13. Denique iubebat eum his similia colligere & adnotare, quæ utilia & necessaria viderentur ad Sacerdotalem statum iuxta scopum & obligationem eius piè dignèq; transigendum.

Hilce monitis pium formabat Sacerdotem, quæ magis è spiritu suo & propriâ viuendi ratione ac experienciâ, quàm libris hauriebat: nec desinebat alios, quos poterat, ad viuendum statui suo conuenienter excitare: proprium enim est virorum Dei amantium, non propriâ perfectione contentos esse, nisi alios etiam ad amorem Dei salutisq; curam pellegerint. Et sanè, si *unicuique Deus mandauit de proximo suo*, quanto magis de familiaribus

bus & domesticis suis? *Si quis autem*, ait
Apostolus, *suorum & maximè domestico-* 1. Ti. 5. 8.
rum curam non habet, fidem negauit, & est
infideli deterior. Itaque sicut fratres ad sta-
tum Religiosum, sic hunc familiarem
suum annis nouem ad Ecclesiasticum sta-
tum imbuit.

C A P V T XXX.

Lucta cum Damone diuturna & victrix.

VT coronaret Patriarcham Iacobum
Deus, & nomen Israëlis imponeret,
certamen forte dedit, vt vinceret, non oc-
cumberet; luctatus enim cum Angelo vi-
cit, & gratiâ cœlesti copiosiore donatus,
deinceps nec Fratris iram, nec hominis
pertimuit potentiam. Ita diuina maiestas
etiam *forte certamen* cum Dæmone Iaco-
bo nostro permisit, *vt vinceret*, & dein-
ceps Deo nixus, nullam in Dei causâ me-
rueret, hominis cuiusuis excellentiam.
Non poterat humani generis hostis iura-
tissimus ferre fructum, quem in lucran-
dis animabus, & è seruitute Diabolica
vindican-
dis Iacobus proferebat: ita saga-
rum operâ maleficium illi sæpius intenta-
uit, quod diuina clementia sic auertit qui-

F 5

dem,